

ובשעה שאומרת נזירה דידיך
מיין, מתקרב אותו המקטרג.
וכיוון שרואה אותו, נעשית עניה,
בסוד אותן ד', כדי שלא יטמא
המקדש. ואותו המקטרג פושט
ונכון בשמחה לקבל מעוניgi
השמחה, ועל זה ק'.

עד שאמרת מישרים, ומתגלה
ז', והמקטרג הוא בורת. והיא
באה ומתעברת מהאות ד',
ונכנשת לאות ה', וזה מתגלים
המשירים. ה"ז הנה מישרים.

ו"ז הנה מישרים.
על זה מתחלפות האותיות
משמעותם למקומות ומדרבה לדרכה,
והכל בסוד של אותיות התורה.
אשרי העם הקדוש, שהם נרבקים
במלך הארץ, ומלך התפקיד
בשבילם.

שמע רבי שמעון, אמר לו אלהו,
רבי, פמח פיך ויאירך בריך לפני
עתיק חיים. פמח רבי שמעון
ואמר, אם נוץ לפניו מר שאשאל
מפניו שאלה? אמר לו, רבי,
הקשר של השלטון בחקיקות
האורות מהו?

אמר לו: זהו שכתבוב משכני
אחריך נרוצה, שהרי במקומות
שהולך השלטון של הפלך
בעילון, שם פולם הולכים
ונמשכים אחריו. פעת, רבי, אמר
בריך וסדר את כל זינך.

פמח ואמר, משכני אחריך נרוצה
היבאי נרוצה. כתוב הכתובים
מן מזור לדוד בהיותו במדבר
יהודה. בא וראה, דוד הפלך,
הקדוש ברוך הוא התרצה בו
יותר מכל מלכי העולם, כמו
שנאמר (מלכים א-ח) ואחר ברוד
להיות על עמי ישראל. מה
הטעם?

משמעות שודוד, מיום שהיה הולך
אחר הצאן במדבר, כי מסתבל
שם במדבר את מעשה האמנתו של הקדוש ברוך הוא, והיה משבח וואמר (תהלים ח) כי אראה

ובשעתה ואמרה נזירה דודיך מיין, אתהRib
ההוא מקטרג, וביו דחתמת לייה,
אתעבידת מסכנא, ברץ דאת ד', בגין דלא
יסתאב מקדשא. וההוא מקטרג פשייט זנבה
בcheidו, לך לא מעוניgi דחדוא, ועל דא ק'.

עד דאמרת משרים, ואתגלייא ז', וההוא
מקטרג ערך. ואיהי אהיה ומתערבא
מאט ד', ועילית באת ה'. ובדין אתגליין
משרים. ה"ז, הא משרים. ו"ז, הא משרים.
על דא, מתחלפי אתוון, מאטר לאטר,
ומדרגא לדרגא, וכולא ברזא דאתוון
דאורייה. זכאיין עמא קדישא, דין
מתקדי במלכא עילאה, וכולא אתפקן
בגנינה.

ח' רבי שמעון, אמר ליה אלהו, רבי, אפתח
פומח, ונחרון מלך קמי עתיק יומין.
פתח רבי שמעון ואמר, אי ניחא קמי דמר
דאשא מלניה חד שאילחא. אמר ליה, רבי,
קוטרא דהורמנota בגלייפין טהירין מהו.

אמר ליה, הדא הוא דכתיב, משכני אחריך
נרוצה. הדא באמר דהורמנota במלכא
עליה איזיל, תפן איזלי כולהו ואותמשכן
אבתליה. השטא רבוי, אםא מליך וסדר זינך.
פתח ואמר, משכני אחריך נרוצה הביאני
המלך חדריו. כתיב, (שם טג א) מזמור לדוד
ביהיותו במדבר יהודה. תא ח'ז. דוד מלכא,
קדשא בריך הוא אהרי ביתך מלכין
דעילמא, כמה דאתמר, (מ"א ח ט) ואבהיר בך
להיות על עמי ישראל. מי טעם.

בגון דוד, מן יומא היה איזיל בתר עאנא
במדבר, היה מספצל התר במדבר
עובד או מנוקא דקיידשא בריך הוא, והיה
שם במדבר את מעשה האמנתו של הקדוש ברוך הוא, והיה משבח ואומר (תהלים ח) כי אראה